

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Radky Šimkové a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci exekuce oprávněné: **M. L.**, se sídlem xxx, xxx, zastoupené JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, advokátem se sídlem Praha 3, Vinohrady, Jičínská 2348/10, proti povinnému: **R. S.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupenému Mgr. Tomášem Bubrjakem, advokátem se sídlem Praha 8, Karlín, Prvního pluku 206/7, o vymožení nepeněžitého plnění, o zastavení exekuce, o odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 10. 2016, č. j. 48 EXE 780/2015-208,

t a k t o :

Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

1. Na základě pověření Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 3. 2015, č. j. 48 EXE 780/2015-23, ve spojení s oprávněným pověřením ze dne 15. 4. 2015, č. j. 48 EXE 780/2015-35, je vedena soudním exekutorem exekuce k vymožení povinnosti povinného podle vykonatelného usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 16. 2. 2015, č. j. 6 C 33/2015-48, a podle vykonatelného usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 18. 3. 2015 č. j. 6 C 33/2015-106. Jedná o vymožení povinnosti zdržet se rušení řádné držby práv oprávněné k označené nemovitosti (dům č. p. xxx včetně souvisejících pozemků) a zdržet se jednání: a) svévolně vstupovat do Hotelu xxx nad rámec svých práv vymezených v nájemní smlouvě ze dne 1. 8. 2005, b) okupovat Hotel xxx a bránit podnikatelské činnosti oprávněné v Hotelu xxx prováděné v souladu s nájemní smlouvou ze dne 1. 8. 2015, c) vykazovat zaměstnance oprávněné, zakazovat jim vstup do Hotelu xxx a znemožňovat jim výkon pracovních povinností, vykazovat hotelové hosty a omezovat jejich pohyb, d) vpouštět třetí osoby, které nejsou klienty Hotelu xxx a nemají svolení oprávněného ke vstupu, do Hotelu xxx, e) vyměňovat zámky na Hotelu xxx za účelem znemožnění vstupu oprávněné do Hotelu, f) šířit nepravdivé a poplašné zprávy o technickém stavu Hotelu xxx, ovlivňovat hosty hotelu a jinak mařit výkon podnikatelské činnosti oprávněné v Hotelu xxx prováděné v souladu s nájemní smlouvou ze dne 1. 8. 2005. Exekučním příkazem ze dne 3. 6. 2016 bylo povinnému za nesplnění povinností uložených mu exekučním titulem uloženo zaplatit pokutu 20.000 Kč splatnou do tří dnů od právní moci příkazu na označený účet Obvodního soudu pro Prahu 1.

2. Dne 6. 6. 2016 (omylem povinným datováno 6. 6. 2015) podal povinný návrh na zastavení exekuce a namítl, že není splněn „elementární předpoklad“ uložení pokuty, neboť v současnosti je faktickým držitelem a uživatelem Hotelu xxx (dále jen „hotel“) společnost R. B., (dále „společnost RB“), nikoliv povinný. Užívání hotelu společností RB bylo založeno nájemní smlouvou ze dne 17. 3. 2015 uzavřenou povinným se společností RB, o jejíž platnosti je veden soudní spor mezi oprávněnou na straně jedné a povinným a společností RB na straně druhé. Oprávněná není na svých právech dotčena, o čemž svědčí i to, že odmítla přistoupit do uvedeného sporu jako vedlejší účastník. Protože povinný nebrání držbě práv oprávněné k hotelu, svévolně do něj nevstupuje, neokupuje jej, nebrání podnikatelské činnosti oprávněné, nevykazuje zaměstnance oprávněné, neomezuje jejich pohyb, nepouští do hotelu třetí osoby, které nejsou klienty hotelu a nemají svolení oprávněné, nevyměňuje zámky za účelem znemožnění vstupu oprávněné, nešíří nepravdivé a poplašné zprávy o technickém stavu hotelu, neovlivňuje hosty hotelu a jinak nemaří výkon podnikatelské činnosti oprávněné v hotelu. V těchto okolnostech spatřoval povinný důvod pro zastavení exekuce z důvodu podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. a navrhl, aby exekuce byla zastavena.

3. Usnesením Obvodního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 48 EXE 780/2015-208, byl návrh na zastavení exekuce zamítnut. Soud prvního stupně k závěru, že není dán důvod pro zastavení exekuce. Skutečnost, že povinný pronajal prostory hotelu nájemní smlouvou ze dne 17. 3. 2015 společnosti RB, která tyto prostory užívá a drží, dokládá, že vykonávaná rozhodnutí Okresního soudu v Písku jsou nadále porušována.

4. Proti tomu usnesení podal povinný včasné odvolání, které následně ještě doplňoval. Namítl, že jsou dány tyto důvody pro zastavení exekuce: 1/ povinný hotel neužívá, nebrání držbě práv oprávněné, svévolně do hotelu nevstupuje, neokupuje jej, nebrání podnikatelské činnosti oprávněné, nevykazuje zaměstnance oprávněné, neomezuje jejich pohyb, nepouští do hotelu třetí osoby, které nejsou klienty hotelu a nemají svolení oprávněné, nevyměňuje zámky za účelem znemožnění vstupu oprávněné, nešíří nepravdivé a poplašné zprávy, 2/ hotel fakticky drží, užívá a provozuje společnost RB na základě nájemní smlouvy ze dne 17. 3. 2015 uzavřené povinným se společností RB, 3/ o neplatnost této nájemní smlouvy je vedeno řízení u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 6 C 191/2015, kdy žalobkyní je E. M. a žalovaným je povinný a společnost RB, přičemž oprávněná odmítla do řízení přistoupit na straně žalobce, řízení není dosud skončeno a před skončením nelze přimět společnost RB k opuštění hotelu a jeho přenechání oprávněné, 4/ povinný vyzval společnost RB dopisem ze dne 11. 11. 2016 k bezodkladnému vyklizení hotelu a umožnění užívání oprávněnou, společnost RB toto odmítla, povinný znovu vyzval společnost RB dne 21. 11. 2016 k vyklizení hotelu a zároveň jí vypověděl smlouvu o nájmu ze dne 17. 3. 2015, povinný podal proti společnosti RB žalobu na vyklizení, 5/ povinnému byly uloženy pokuty v celkové výši 2.550.000 Kč, což neodpovídá odhadované škodě vznikající oprávněné ve výši 175.000 Kč měsíčně (pokuty jsou nepřiměřené), 6/ od povinného nelze očekávat, aby osvědčil, že se zdržel a zdržuje zásahu do držby, neboť negativní skutečnosti nelze z povahy věci prokazovat. Povinný má za to, že učinil všechny aktivní a zákonem přípustné kroky k tomu, aby umožnil užívání hotelu oprávněné. Navrhl, aby změnou napadeného usnesení byla exekuce zastavena, popř. aby bylo usnesení zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Oprávněná navrhla potvrzení napadeného usnesení.

6. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení při nařízeném jednání, provedl důkazy navržené účastníky k prokázání jejich tvrzení, a poté dospěl k závěru, že odvolání povinného není důvodné.

7. Při odvolacím jednání povinný ještě doplnil tvrzení v tom směru, že žaloba na neplatnost nájemní smlouvy ze dne 17. 3. 2015 byla zamítnuta, že nájemní smlouvu ze dne 17. 3. 2015 uzavřel povinný za situace, kdy existoval pravomocný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 7 Co 746/2014-506, a kdy neexistoval exekuční titul ze dne 18. 3. 2015, přičemž tento byl vydán bez jednání. Dále povinný argumentoval, že E. M. (dále EM) nadále pokračuje v podnikání prostřednictvím společnosti H., přičemž nadále provozuje internetové stránky a e-mailovou adresu Hotelu xxx a když zájemce vstupní na uvedené stránky, resp. e-mailovou adresu, pak je mu sděleno, že Hotel xxx je uzavřen a je mu nabídnuto ubytování v Hotelu xxx. Tvrdil, že oprávněná, resp. EM dlouhodobě odmítají uhradit povinnému pravomocně přiznané vykonatelné pohledávky 2.225.000 Kč, 584.284,25 Kč a dále má povinný vůči EM pohledávku ve výši 1.821.848,71 Kč z titulu úhrad splátek smlouvy o úvěru. Povinný podrobně uváděl okolnosti smlouvy o úvěru uzavřené s Českou spořitelnou, a. s. v roce 2005, splácení úvěru, soužití povinného a EM, darování poloviny hotelu, nesplnění slibu EM o převodu poloviny obchodního podílu ve společnosti oprávněné povinnému, atd. Povinný namítl, že sám v říjnu 2016 doplatil úvěr použitý na nákup hotelu, uplatnil polovinu splátek úvěru proti EM, ta odmítá cokoliv platit a povinný se ocitl bez prostředků s povinností zaplatit likvidační pokutu v celkové výši 2.550.000 Kč. Pokuty byly ukládány s odůvodněním, že nemožností užívat hotel je oprávněné způsobována „odhadovaná“ škoda 175.000 Kč měsíčně. Pokuty byly také ukládány, ačkoliv povinný podal návrh na zastavení a na odklad exekuce, což není zákonem dovolené. Povinný má za to, že shora uvedené skutečnosti by měly být zhodnoceny při úvaze o přiměřenosti uložených pokut a z tohoto důvodu by exekuce měla být zastavena částečně co do uložené pokuty 2.000.000 Kč. Konečně povinný u odvolacího jednání uvedl, že „minulého dne“ jednal s jednatelem společnosti RB panem V., který připustil možnost, že hotel opustí, že jej vyklidí, pokud mu povinný uhradí vložené investice ve výši cca 1.500.000 Kč. Povinný dodal, že uvedenou částku na úhradu investic nemá k dispozici, protože mu oprávněná, resp. EM nezaplatila své dluhy.

8. Na základě provedeného dokazování listinami byla učiněna tato zjištění. Společnost RB je zapsána v živnostenském rejstříku (výpis ze živnostenského rejstříku). Dne 14. 7. 2015 je datovaná žaloba žalobkyně E. M. proti žalovaným 1/ povinnému a 2/ společnosti RB o určení neplatnosti smlouvy o nájmu uzavřené povinným se společností RB dne 17. 3. 2015 (žaloba ze dne 14. 7. 2015). Usnesením Okresního soudu v Písku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 C 191/2015-48, byl v uvedené věci o neplatnost nájemní smlouvy zamítnut návrh žalovaného (povinného) na vstup oprávněné do řízení s odůvodněním, že žalobkyně a oprávněná se vstupem nesouhlasí (usnesení ze dne 31. 5. 2016). Oprávněná ke dni 31. 12. 2013 uvedla ve výkazu zisku a ztráty výsledek hospodaření v roce 2013 ve výši 14.000 Kč, v minulém období 82.000 Kč (výkaz zisku a ztráty). V odvolání podané oprávněnou ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 65 C 201/2014, o zrušení rozhodčího nálezu, oprávněná namítala, že nemá dostatek volných prostředků k zaplacení přisouzené částky a argumentovala tím, že obrat v prvním kvartále 2013 dosahoval hodnoty 1.157.930,02 Kč, v prvním kvartále 2014 867.651,52 Kč a v prvním kvartále roku 2015 bude situace podobná (odvolání ze dne 20. 1. 2015). Povinný vyzval společnost RB dopisem ze dne 11. 1. 2016 k vyklizení hotelu a k tomu, aby se společnost RB zdržela jednání uloženého v exekučním titulu (rušení držby oprávněné), společnost RB tuto výzvu odmítla s tím, že hotel užívá oprávněně, povinný dne 21. 11. 2016 znovu vyzval společnost RB k vyklizení a dále jí vypověděl nájemní smlouvu (výzva k vyklizení ze dne 11. 11. 2016, odpověď společnosti RB ze dne 16. 11. 2016, vypověď nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2016). Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2014, č. j. 7 Co 746/2014-506, bylo určeno, že žalobce je výlučným vlastníkem budovy hotelu a souvisejících pozemků, přičemž v odůvodnění rozsudku je mimo jiné uvedeno, že k darování poloviny nemovitosti (budova hotelu a souvisejících pozemků) povinným EM smlouvou ze dne 19. 3. 2010 došlo za situace, kdy před darováním povinný a EM žili dlouhodobě společně a společně též zajišťovali provoz hotelu, že

v souvislosti s darování EM slíbila povinnému, že na něj převede polovinu obchodního podílu společnosti oprávněné, což nesplnila a zamezila vlivu povinného na provoz hotelu (rozsudek ze dne 5. 9. 2014). Dne 30. 11. 2016 se povinný dostavil na Policii a oznámil zde, že hotel je v užívání společnosti RB, ačkoliv této byla vypovězena nájemní smlouva a byla vyzvána k vyklizení hotelu a že jednatel společnosti RB P. V. vyklizení hotelu odmítl (úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 20. 11. 2016). Dne 18. 4. 2017 je datovaná žaloba povinného podaná na společnost RB o vyklizení nemovitosti (hotelu) s odůvodněním, že nájemní smlouva byla vypovězena (žaloba o vyklizení ze dne 18. 4. 2017). Povinný byl pravomocně odsouzen pro přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru a přečin ublížení na zdraví, jehož se dopustil mimo jiné tím, že v době od 10. 2. 2015 do 28. 2. 2015 výměnou zámků vstupních dveří do hotelu a jejich následným uzamčením, svojí fyzickou aktivitou a aktivitou pracovníků najaté bezpečnostní agentury a dalších osob, neoprávněně bránil jednatelce a společníci firmy M. L. ve vstupu do objektu hotelu, bránil v přístupu a nakládání s věcmi v majetku společnosti, a to v rozporu se smlouvou o nájmu ze dne 1. 8. 2005, navíc dne 10. 2. 2015 uchopil EM, která odmítla opustit prostory hotelu, za pravé rameno, v důsledku čehož sklouzla na zem, a v držení za rameno ji po zemi vyvekl před vchodové dveře hotelu, kde ji pustil (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 10. 2017, č. j. 14 To 203/2017-471). Ze znaleckého posudku znalce Ing. Davida Kaftana bylo zjištěno, že znalec určil cenu nemovitosti (budovy hotelu včetně pozemků) ve výši cca 25.000.000 Kč a stanovil obvyklou cenu nájmu hotelu za období od 9. 2. 2015 do 31. 12. 2017 ve výši 5.079.688,43 Kč, z toho za rok 2017 ve výši 1.874.000 Kč (znalecký posudek ze dne 12. 12. 2017).

9. Odvolací soud nečinil žádná zjištění ze zpráv společnosti C. S., předložených oprávněnou, podle nichž bylo provedeno šetření této společnosti se závěrem, že hotel je v plném provozu, přičemž na provozu se osobně podílí povinný (jedná s klienty, ubytovává je, zajišťuje snídani, vystavuje účetní doklady apod.). Povinný zprávy této společnosti ze dne 8. 4. 2016, 4. 7. 2016, 7. 11. 2016, 27. 12. 2016 a 24. 7. 2017 zpochybnil, když namítl, že nejsou pravdivé (zpochybnil správnost jejich obsahu). Protože správnost těchto listin (povahou soukromých) byla zpochybněna, odvolací soud z nich nečinil zjištění. Neprovedl proto ani důkazy navrhované povinným k vyvrácení správnosti těchto listin (výslechy svědků A. Š., V. K.), stejně jako důkazy k vyvrácení skutečnosti, že se povinný v hotelu údajně vyskytuje (výslech P. V., výslech P. B., místní šetření), neboť ke zpochybnění správnosti listin (pravdivosti) postačuje pouze jejich zpochybnění a není třeba důkazně pravdivost listin vyvracet. Další důkazy nebyly provedeny i z důvodu, že pro rozhodnutí není významné, zda se povinný v hotelu osobně vyskytuje, nebo zda se osobně podílí na provozu hotelu (viz dále právní hodnocení). Obdobně odvolací soud neprováděl další povinným navržené důkazy (obsahem spisů o vyklizení hotelu, o neplatnost nájemní smlouvy, obsahem exekučního spisu o vymáhání pohledávky povinného vůči EM, výpisem z obchodního rejstříku ohledně společnosti H., mailovou korespondencí, fakturou týkající se uvedené společnosti, rozsudkem Nejvyššího soudu, jímž byl zrušen rozsudek ve věci určení vlastnictví – vrácení daru, a další navržené důkazy), neboť pro rozhodnutí není významné, zda a jak skončila řízení vedená o jiných sporech účastníků, zda a jak podniká EM v jiné společnosti, jaké jsou pohledávky povinného vůči oprávněné a EM, za jakých okolností tyto pohledávky vznikly, za jakých okolností byl povinným pořizován hotel, resp. darována jeho polovina EM. Odvolacímu soudu je z úřední činnosti známo, že soudy bylo opakovaně rozhodováno o vlastnictví hotelu, kdy byly posuzovány okolnosti darování poloviny hotelu povinným EM, následné chování EM a uplatněný nárok povinného na vrácení daru. V důsledku rozchodu povinného a EM na přelomu roku 2010 a 2011 došlo mezi nimi ke vzniku řady sporů, jak o provozování hotelu, tak o různá finanční plnění. Odvolací soud však zdůrazňuje, že v této věci posuzuje výlučně otázku vedení exekuce, nemůže se proto jakkoliv zabývat jinými spory účastníků, důvody těchto sporů a jejich okolnostmi. Nemůže také jakkoli posuzovat správnost vydaných exekučních titulů.

10. Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je nepřijatelný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

11. Podle ustanovení § 351 odst. 1 o. s. ř. ukládá-li vykonávané rozhodnutí jinou povinnost, uloží soud za porušení této povinnosti povinnému pokutu až do výše 100.000. Nesplní-li povinný ani poté vykonávané rozhodnutí, ukládá mu soud na návrh oprávněného další přiměřené pokuty, dokud výkon rozhodnutí nebude zastaven. Pokuty připadají státu.

12. Podle ustanovení § 72 ex. ř. pokuty uložené při provedení exekuce podle ustanovení § 351 občanského soudního řádu je povinný vždy povinen zaplatit na účet exekučního soudu. Uloženou pokutu vymůže exekutor bez návrhu v rámci exekučního řízení (odst. 2). Exekuci prováděnou podle § 351 občanského soudního řádu lze zastavit, a to i zčásti, pokud výše uložené pokuty neodpovídá vymáhané povinnosti či okolnostem případu (odst. 3).

13. V tomto případě je vymáháno splnění povinnosti povinného zdržet se rušení řádné držby práv oprávněné k hotelu a zdržet se dále konkrétně stanoveného jednání, a to a) svévolně vstupovat do Hotelu xxx nad rámec svých práv vymezených v nájemní smlouvě ze dne 1. 8. 2005, b) okupovat Hotel xxx a bránit podnikatelské činnosti oprávněné v Hotelu xxx prováděné v souladu s nájemní smlouvou ze dne 1. 8. 2015, c) vykazovat zaměstnance oprávněné, zakazovat jim vstup do Hotelu xxx a znemožňovat jim výkon pracovních povinností, vykazovat hotelové hosty a omezovat jejich pohyb, d) vpouštět třetí osoby, které nejsou klienty Hotelu xxx a nemají svolení oprávněného ke vstupu, do Hotelu xxx, e) vyměňovat zámky na Hotelu xxx za účelem znemožnění vstupu oprávněné do Hotelu, f) šířit nepravdivé a poplašné zprávy o technickém stavu Hotelu xxx, ovlivňovat hosty hotelu a jinak mařit výkon podnikatelské činnosti oprávněné v Hotelu xxx prováděné v souladu s nájemní smlouvou ze dne 1. 8. 2005. Tyto povinnosti byly uloženy povinnému postupně dvěma exekučními tituly, nejdříve rozhodnutím o předběžném opatření ze dne 16. 2. 2015 a následně konečným rozhodnutím ze dne 18. 3. 2015. S ohledem na povahu exekučního titulu (zdržení se rušení držby) stačí pro vedení exekuce tvrzení oprávněného, že povinný povinnost „zdržet se rušení“ porušuje (nesplnil). Protože exekuční titul neukládá povinnému, jaké konkrétní opatření má učinit pro zdržení se rušení držby, spočívá obrana povinného v takových případech v návrhu na zastavení exekuce, v rámci něhož povinný musí tvrdit a prokázat nejen to, že učinil opatření ke splnění své povinnosti, ale také to, že tato opatření vedla k tomu, že k rušení držby již nedochází. Zastavení exekuce pro splnění povinnosti povinným tak přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže povinným učiněná opatření skutečně vedla k tomu, že k rušení držby nedochází. V tomto případě povinný tvrdí a dokládá řadu opatření (výzva k vyklizení, výpověď nájmu, žaloba o vyklizení, oznámení na Policii ČR apod.), avšak zároveň sám tvrdí, že hotel je stále užíván a provozován společností RB, která odmítá hotel opustit a vyklidit. Je tedy zřejmé, že povinným učiněné kroky nevedly k ukončení rušení držby, tedy ke splnění jeho povinnosti zdržet se rušení držby. Není přitom významné, zda rušení držby provádí sám osobně povinný, nebo zda je tato držba rušena společností RB, které povinný hotel přenechal nájemní smlouvou ze dne 17. 3. 2015 do nájmu. Tím, že povinný hotel předal do nájmu (a k provozování) třetí osobě, tím stále povinný pokračuje v rušení řádné držby práv oprávněné k hotelu. Významné je, že první exekuční titul (usnesení o předběžném opatření) byl vydán dne 16. 2. 2015 a stal se vykonatelným dne 3. 3. 2015. Přesto povinný v rozporu s povinností mu zde uloženou, předal hotel do užívání společnosti RB smlouvou ze dne 17. 3. 2015. Společnost RB je společností, s níž byl povinný v rozhodné době (únor, březen 2015) personálně propojen, neboť byl až do 6. 3. 2015 jejím jediným jednatelem a společníkem (viz výpis z obchodního rejstříku společnosti RB). Povinný tak zcela zřejmě účelovým jednáním ve snaze vyhnout se splnění své povinnosti z exekučního titulu, předal hotel do užívání společnosti, v níž jen několik dnů před tím ukončil svou účast. Lze uzavřít, že povinný ruší držbu oprávněné stále tím, že umožnil užívání a držbu hotelu společností RB. V tomto smyslu je pak nevýznamné

tvrzení povinného, že se vede řízení o neplatnost smlouvy ze dne 17. 3. 2015 a okolnosti tohoto řízení (ve sporu EM neuspěla, oprávněná nepřistoupila do řízení jako další žalobkyně), že povinný vyzval společnost RB k vyklizení, že vypověděl smlouvu ze dne 17. 3. 2015, případně že podal proti společnosti RB žalobu na vyklizení. Jestliže povinný přenechal hotel do užívání společnosti RB přes zákaz mu uložený zdržet se rušení držby, pak stále ruší držbu oprávněné právě prostřednictvím užívání hotelu touto společností. Namítá-li povinný, že je po něm požadováno osvědčení negativní skutečnosti (že neruší držbu), což je nepřipustné, pak se mýlí. Jak je shora uvedeno, povinností povinného je tvrdit a prokázat, že učinil takové konkrétní opatření (volba tohoto opatření je na povinném), které vedlo k uvolnění hotelu společností RB a umožnění oprávněné hotel získat opět do své řádné držby. Pro závěr o tom, zda povinný splnil povinnost zdržet se rušení řádné držby, a zda je tedy naplněn důvod pro zastavení exekuce, jsou nevýznamná tvrzení povinného týkající se existence dalších sporů mezi účastníky, resp. sporů mezi povinným a EM, existence pohledávek účastníků z těchto sporů, jakož i okolností, které v minulosti mezi účastníky nastaly. Jak je již shora zdůrazněno, exekuční soud je vázán exekučním titulem a nemůže posuzovat jeho správnost, tedy ani okolnosti jiných sporů účastníků.

14. Odvolací soud dále zvažoval, zda jsou dány důvody pro částečné zastavení exekuce z důvodu podle ustanovení § 72 odst. 3 ex. ř., tj. zda výše uložených pokut je přiměřená. Při odvolacím jednání povinný navrhl částečné zastavení exekuce v rozsahu uložené pokuty 2.000.000 Kč pro její nepřiměřenost. Ze spisu vyplývá, že soudní exekutor uložil dne 3. 6. 2016 povinnému pokutu ve výši 20.000 Kč. Protože povinný vymáhanou povinnost nesplnil, přistoupil na návrh oprávněné postupně k uložení dalších pokut, a to dne 27. 7. 2016 uložil pokutu ve výši 30.000 Kč, dne 9. 9. 2016 uložil pokutu ve výši 500.000 Kč a dne 26. 10. 2016 uložil pokutu ve výši 2.000.000 Kč. Především je třeba uvést, že soudní exekutor po právu přistoupil k uložení dalších pokut i za situace, kdy povinný podal návrh na zastavení exekuce (ze dne 6. 6. 2016) a na odklad exekuce (ze dne 14. 9. 2016), o nichž v době uložení dalších pokut nebylo pravomocně rozhodnuto. Exekuce prováděná ukládáním pokut je specifická potud, že má dvě relativně samostatné fáze. První fází je rozhodnutí o uložení povinnosti pokutu zaplatit a druhou fází je vlastní vymáhání uložené pokuty. Jak rozhodnutí o uložení pokuty tak rozhodnutí o způsobu vymožení uložené pokuty činí soudní exekutor exekučním příkazem. Ustanovení § 54 odst. 2 ex. ř. ukládá soudnímu exekutorovi povinnost, aby do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce nečinil žádné úkony směřující k provedení exekuce. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit tomu, aby soudní exekutor provedl při provedení exekuce nevratné kroky, jimiž by byl povinný poškozen v rámci provádění exekuce, ačkoliv na jeho straně existovaly důvody pro její odklad popř. pro zastavení. Soudní exekutor tak může činit jen kroky, které nesměřují bezprostředně k provedení exekuce. Uložením povinnosti povinnému zaplatit pokutu (byť se tak děje exekučním příkazem) nedochází k vlastnímu poškození (zpeněžení) majetku povinného. Nejedná se svou povahou o nevratný krok soudního exekutora při provádění exekuce, neboť povinný má možnost rozhodnutí o uložení pokutě zvrátit (odstranit) prostřednictvím návrhu na zastavení exekuce. Dokud pokuta nebyla vymožena, pak za situace, bude-li exekuce následně k návrhu povinného zastavena (zcela nebo částečně), nemůže být pokuta již v rámci exekuce vymožena, neboť zaniknou účinky všech vydaných exekučních příkazů (§ 47 odst. 7 ex. ř.). Z uvedeného plyne, že návrh na odklad exekuce brání ve smyslu ustanovení § 54 odst. 2 ex. ř. pouze tomu, aby soudní exekutor činil kroky směřující bezprostředně k vymáhání uložených pokut, nebrání však tomu, aby pokuty byly ukládány. Podání návrhu na zastavení exekuce pak na provádění exekuce a tedy ani na ukládání pokut nemá vliv (s výjimkou návrhu podaného ve lhůtě podle § 46 odst. 6 ex. ř., o který v tomto případě nešlo).

15. Odvolací soud při posouzení přiměřenosti pokuty uložené povinnému ve výši 2.000.000 Kč (v tomto smyslu byl uplatněn návrh na zastavení exekuce z důvodu nepřiměřené výše pokuty) považuje za podstatné tyto okolnosti. Povinnému byla uložena vymáhaná povinnost (zdržet se

rušení držby práva oprávněné k hotelu) nejdříve předběžným opatřením ze dne 16. 2. 2015 a následně rozhodnutím ze dne 18. 3. 2015. Přes uvedený zákaz (rozhodnutí o předběžném opatření mu bylo 3. š. 2015 doručeno a stalo se vykonatelné) povinný předal hotel do užívání a provozování společnosti RB na základě nájemní smlouvy ze dne 17. 3. 2015. Zjevná účelovost takového chování povinného je již shora vytknuta (viz bod 13). Předání hotelu povinným po uložení mu zákazu rušení držby do nájmu a provozování společnosti RB vypovídá o záměrném (úmyslném) nerespektování povinnosti uloženém mu exekučním titulem. Povinný přes uvedený zákaz ruší držbu oprávněné (prostřednictvím společnosti RB, které hotel do provozování a nájmu předal) po dlouhou dobu, kdy se jedná ke dni rozhodnutí odvolacího soudu o dobu téměř tři let. Povinný neučinil žádné opatření, které by reálně vedlo uvolnění hotelu společností RB a jeho předání oprávněné k výkonu řádné držby. Opatření, která povinný učinil (výzva k vyklizení, výpověď nájmu, žaloba o vyklizení, oznámení na Policii ČR), byla zjevně neúčinná. Povinný pokračoval v rušení řádné držby oprávněné, byť mu byly postupně uloženy pokuty ve výši 20.000 Kč, 30.000 Kč a 500.000 Kč. Tyto uložené pokuty, tj. ani výše poslední pokuty 500.000 Kč nevedla na straně povinného k takovému opatření, které by mělo za následek ukončení rušení držby. Povinný se zmocnil držby hotelu způsobem, za který byl následně pravomocně odsouzen. Předmětem rušené držby je nemovitý majetek relativně vysoké hodnoty cca 25.000.000 Kč. Předmět rušené držby je využíván k podnikatelské činnosti (provozování hotelu), přičemž obvyklá výše nájmu uvedené nemovitosti se pohybuje v řádu statisíců ročně (za rok 2017 cca 1.800.000). Na tomto místě je třeba uvést, že není významné, s jakým finančním prospěchem (ziskem) provozovala hotel oprávněná před zásahem do jejího práva držby (v roce 2013, resp. 2014) a zda oprávněné skutečně vzniká jí „odhadovaná“ škoda 175.000 měsíčně. Tyto skutečnosti vedou k závěru, že výše pokuty uložená povinnému dne 26. 10. 2016 ve výši 2.000.000 Kč je pokutou přiměřenou a není tak dán ani důvod pro částečné zastavení exekuce v rozsahu uložené pokuty 2.000.000 Kč podle ustanovení § 72 odst. 3 ex. ř.

16. Odvolací soud proto napadené usnesení jako věcně správné podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.

17. O nákladech řízení nebylo rozhodováno, neboť o všech nákladech exekuce bude rozhodnuto soudním exekutorem příkazem k úhradě nákladů exekuce.

18. Na soudním exekutorovi bude, aby neprodleně přistoupil k vymáhání uložených pokut ve prospěch exekučního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud.

Praha 9. ledna 2017

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Iveta Tomanová